

# РЕШЕНИЕ

№ 569

гр. София, 03.02.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,**  
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ирина Кюртева**

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **572** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Съдът е сезиран с жалба от Д. П., с № 26195, гражданин на Черна гора, [дата на раждане], принудително настанен в СДВНЧ- Б., чрез адв. В. И., САК, срещу Отказ за замяна на принудителното му настаняване с по-лека мярка – ежеседмично явяване в структурите на МВР, обективиран в писмо № 536400-34620/31.12.2021г. на директора на дирекция „Миграция“. Предмет на оспорването е проверка на законосъобразността на оспорения акт. Твърди се за допуснато нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Излагат се доводи за наличие на предпоставките да бъде наложена по-лека принудителна административна мярка по чл.44, ал.5, т.1 от ЗЧРБ. Моли за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата. Представени са подробни писмени бележки от адв. И..

Ответникът, директор на дирекция „Миграция“ – МВР, чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не се представлява.

Съдът, след преценка на доказателствата и доводите на страните по реда на чл.236, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК, от фактическа страна установи:

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 1486/12.08.2021г. на началник на отдел “Миграция“-СДВР на жалбоподателя е наложена ПАМ -"Връщане до страната по

произход – Черна гора“. Заповедта е мотивирана, с това че чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок и с докладна записка рег.№ 5392р-1836/12.08.2021г. Заповедта е обжалвана - пред АССГ, като производството по адм.д.8642/2021г. е висящо.

Със Заповед УРИ рег. № 5392 ПАМ - 1570/20.08.2021г. на Началник отдел „Миграция“- СДВР, издадена на осн. чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция“Миграция“, за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване с приемо-предавателен протокол от 20.08.2021г. От деловодната система на АССГ се установи, че с решение № 6110 от 27.10.2021г., постановено по адм.дело № 9851/2021г. на АССГ, съдът е отхвърлил жалбата на Д. П. срещу Заповед УРИ рег. № 5392 ПАМ - 1570/20.08.2021г, като решението не е обжалвано и е влязло в законна сила на 22.11.2021г.

На основание чл.44, ал.8 вр. чл.44, ал.5, т.1 ЗЧРБ на 15.12.2021г. чужденецът се обърнал към цитирания административен орган с искане за отмяна на посочената заповед поради възможност спрямо него да бъде приложена алтернативна на задържането мярка. Към молбата са приложени: декларация по чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ с нотариална заверка на 09.12.2021г. на подписа – от М. П. за осигуряване на жилище на адрес [населено място], [улица], етаж 6, ап.13 и издръжка; нотариален акт №176 от 08.06.2016г., доказващ правото на собственост на М. П.; извлечение от банкова сметка; служебна бележка за доходи от трудово правоотношение.

При тези данни с писмо № 536400-34620/31.12.2021г. на директора на дирекция „Миграция“, жалбоподателят е уведомен, че заповедта за принудителното му настаняване няма да бъде изменена, тъй като има насрочени действия за изпълнението на Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 1486/12.08.2021г. „Връщане до страната на произход“, както и е отчетено нежеланието му да се завърне доброволно в страната по произход, което е отчетено като предпоставка за осуетяването на връщането в страната.

Проведена е беседа с жалбоподателя, видно от която той е заявил категорично нежеланието си да се завърне в страната по произход(Черна гора) и няма да съдейства на органите за изпълнението на Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 1486/12.08.2021г. Установено е, че жалбоподателят е влезнал в България на 01.03.2020г. през ГКПП К. с цел туризъм, няма забрани за напускане на страната, не се издирва, няма данни да е подавал молба за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут и не е в производство по ЗУБ.

Жалбата е допустима: подадена е в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирано лице - адресат на отказа, засегнат неблагоприятно от него, доколкото наложената мярка принудително настаняване не е изменена с по-лека. Ответникът не е предоставил доказателства за връчване на оспорения акт, поради което съдът приема че жалбата е подадена в срок.

Разгледана по същество, е неоснователна:

Отказът е издаден от компетентен административен орган по чл.44, ал.5 ЗЧРБ – директор на дирекция „Миграция“ – МВР. Спазена е писмената форма по чл.59, ал.2 АПК. Актът съдържа посочените в цитираната разпоредба реквизити.

Нормата на чл.44, ал.5 ЗЧРБ регламентира, че когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция"

след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: 1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си; 2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона; 3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Редакцията на разпоредбата сочи, че прилагането заедно или поотделно алтернативите на задържането е обусловено от преценката, първо, дали ли са пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна; второ, насрочени ли са действия за предстоящото му извеждане; трето, да се извърши анализ на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането.

От данните в преписката се установява, че жалбоподателят притежава валиден документ за самоличност, както и че с писмо рег.№ 5364p-16708/25.08.2021г. до ГДПП-МВР, е заявен за реадмисия, съгласно сключеното споразумение между ЕС и Черна гора за реадмисия, валидна до 30.12.2023г. Това обосновава наличието на първите две предпоставки.

При извършеният анализ на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането, органът се е мотивирал с категоричното нежелание на жалбоподателя да се завърне доброволно в страната, обосноваващо опасност да попречи на наложената ПАМ „връщане в страната на произход“.

Всяко решение относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в чл.15, пар.6 от директива 2008/115 трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материалните предпоставки, въз основа на които е постановено първоначалното задържане. Това изискване е във връзка с разпоредбата на чл.15, пар.4 от Директивата в частта, в която се регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по пар.1, задържането престава да бъде оправдано и лицето трябва да бъде освободено. Това налага преценката съществува ли още опасност от укриване и дали по отношение на него могат да бъдат наложени по-леки мерки.

Според чл.3, т.7 от Директивата за връщането, "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие.

Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване.

Съдът споделя изводът на ответника, че по отношение на жалбоподателя е налице опасност от укриване. Като доказателство за това може да се тълкува категоричното му нежелание да се върне в страната по произход. Той е имал разрешено пребиваване до 27.08.2020г., като на 28.08.2020г. му е поставен печат да напусне до 26.09.2020г., но и понастоящем е в страната.

Представените писмени доказателства, целящи да докажат осигуряване на жилище и издръжка на жалбоподателя се опровергават от факта, че жалбоподателят е регистриран на адрес, който е различен от адреса посочен в представената декларация по чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ. Доказателствената стойност на представените в настоящето производство писмени доказателства се разколебава и от факта, че са съставени(09.12.2021г.) непосредствено след влизане в сила на 22.11.2021г. на решение № 6110 от 27.10.2021г., постановено по адм.дело № 9851/2021г. на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на Д. П. срещу Заповед УРИ рег. № 5392 ПАМ - 1570/20.08.2021г. и преди подаването на молбата за изменение на муярката. Това води до извод, че доказателствата са съставени, за да се ползват в настоящето административно и съдебно производство.

С оглед на горното, по отношение на лицето продължава да е налице невъзможност да се приложи по-лека мярка, което прави съответен на доказателствата изводът на административния орган.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им. В настоящето производство не се обори констатациите на административния орган за наличие на материално правните предпоставки за издаване на оспорения акт.

С оглед на изхода от спора, направеното от ответника своевременно искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 3/2009 г. на Върховния административен съд, съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати на ответника направените по делото разноски. Същите са за юрисконсултско възнаграждение, размерът, на което съдът определя на 100, 00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав:

**Р Е Ш И:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. П., с № 26195, гражданин на Черна гора, [дата на раждане], принудително настанен в СДВНЧ- Б., чрез адв. В. И., САК, срещу Отказ за замяна на принудителното му настаняване с по-лека мярка – ежеседмично явяване в структурите на МВР, обективиран в писмо № 536400-34620/31.12.2021г. на директора на дирекция „Миграция“.

ОСЪЖДА Д. П. гражданин на Черна гора, [дата на раждане], принудително настанен в СДВНЧ, да заплати на дирекция „Миграция“-МВР, разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: